

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 124.959 van 3 november 2003
in de zaak A. 99.204/XIV-1593.**

In zake : XXX,
 die woont te 1070 ANDERLECHT,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 8 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 december 2000;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 7 juli 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2003

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-M. HAUSPIE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de

eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 7 april 2000 en zich vluchteling verklaart op 10 april 2000; dat op 14 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 7 december 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 7 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Punjabi taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, mr. W. Stoop.

Betrokkene beweert een pakistaan uit Sialkot (Punjab) te zijn. Sinds januari 1995 zou betrokkene lid zijn van de ‘lashkar-e-Taiba’ (LeT), een religieuze beweging die de belangen van de moslims verdedigt en banden zou hebben met het Pakistaanse leger. In maart 1999 zou betrokkene uitgestuurd zijn om te vechten tegen het Indiase leger in Kashmir. Hierbij zou hij verwond zijn en gedurende een tweetal weken gehospitaliseerd zijn. Bij zijn thuiskomst zou betrokkene besloten hebben om de samenwerking met de ‘LeT’ en het leger stop te zetten. Eind september 1999 zou betrokkene door een zestal militairen en een commandant van de ‘LeT’, Tipu, aangehouden en meegevoerd zijn naar een kantoor van het leger. Daar zou men hem gevraagd hebben om zijn activiteiten voor de ‘LeT’ verder te zetten. Hij zou dezelfde dag weer vrijgelaten zijn. Medio november 1999 zou hij nogmaals door een zestal militairen, onder leiding van Tipu, aangehouden zijn. Betrokkene zou weer gedwongen zijn om samen te werken met de ‘LeT’ en zou hierbij door de militairen geslagen zijn. Nadat betrokkene zou beloofd hebben om zijn activiteiten voor de ‘LeT’ te hervatten, zou hij nog dezelfde dag, zonder verdere gevolgen vrijgelaten zijn. Betrokkene zou vervolgens dadelijk vertrokken zijn naar Peshawar, waar hij een maand zou verbleven hebben. Tijdens zijn afwezigheid zou betrokkenes familie regelmatig bedreigd zijn. Bij zijn terugkeer in januari 2000 zou hij voor een derde maal aangehouden zijn. Hij zou door een achttal politiemensen en een zestal militairen meegenomen zijn naar het politiekantoor van Samrewal. Daar zou hij door de politie geslagen en bedreigd zijn, dat hij zou betrokkene worden in een moordzaak. Vervolgens zou hij door de militairen meegevoerd zijn naar een onbekende plaats, waar hij nogmaals zou mishandeld zijn omdat hij nog steeds zou geweigerd hebben om met hen samen te werken. De volgende dag zou betrokkene met de hulp van Tipu vrijgekomen zijn op voorwaarde dat hij voor de ‘LeT’ in Kashmir zou gaan vechten. Uit vrees voor zijn leven zou betrokkene zijn huis en winkel verkocht hebben en zou hij begin maart 2000, met vrouw en kinderen vertrokken zijn naar Lahor. In Lahore zou hij zijn familie achtergelaten hebben en verder gereisd zijn naar Karachi. Per vliegtuig vertrok betrokkene op 5 maart 2000 naar Bangkok (Thailand) en reisde een drietal weken later naar Singapore. Via Madagaskar en Frankrijk kwam hij op 27 maart 2000 in België aan en vroeg hier op 10 april 2000 asiel.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenes opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn, waardoor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas wordt ondermijnd’. Zo beweerde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn eerste aanhouding zou dateren van mei 1999. Hij zou toen gearresteerd zijn door militairen die waren vergezeld van twee leden van de ‘LeT’. Hij zou hierbij zijn geslagen en na een viertal dagen terug vrijgelaten zijn. Op het Commissariaat-generaal daarentegen, verklaarde betrokkene aanvankelijk een eerste maal te zijn aangehouden in juli 1999. Verder in het verhoor situeerde hij dat deze arrestatie niet in juli 1999 maar in september 1999 zou geweest zijn. Daarenboven zou betrokkene volgens zijn verklaringen in dringend beroep, gearresteerd zijn door militairen die slechts

zouden vergezeld zijn van één lid van de 'LeT'. Hij zou toen niet geslagen of mishandeld zijn en reeds dezelfde dag terug vrijgelaten zijn. 'zie verhoorblad p. 4 en p. 5).

Voorts verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken drie maal door de politie opgeroepen te zijn, respectievelijk in november 1999 en twee maal in januari 2000. In dringend beroep beweerde betrokkene slechts één maal door de politie opgepakt te zijn, namelijk in januari 2000, en verklaarde hij tevens uitdrukkelijk (los van bovenstaande arrestatie) nooit door hen te zijn geconvoceerd (zie verhoorblad p.6 en p. 8).

Bovenstaande discrepanties zijn dermate fundamenteel dat er geen geloof kan worden gehecht aan betrokkenes vluchtrelaas.

Tenslotte is betrokkene niet in het bezit van enig identiteit- of reisdocument, waardoor zijn reisweg en identiteit niet kunnen worden gecontroleerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokken. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring opwerpt omdat meer dan dertig dagen zouden zijn verstreken tussen de bestreden beslissing en het beroep en omdat het middel onvoldoende zou zijn ontwikkeld;

2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing blijkens de gegevens van het administratief dossier aan de verzoekende partij werd betekend op 11 december 2000 en dat het beroep tot nietigverklaring werd ingesteld op 8 januari 2001, hetzij binnen de termijn van dertig dagen als voorzien in het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de vreemdelingen;

Overwegende dat uit de bespreking hierna blijkt dat het verzoekschrift tot nietigverklaring een ontvankelijk middel bevat in de zin dat voldoende duidelijk is uiteengezet welke bepaling of middel met de bestreden beslissing zou zijn geschonden en op welke wijze dat zou zijn gebeurd;

Overwegende dat de excepties derhalve verworpen dienen te worden;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Overschrijden van bevoegdheid en onbekwaamheid vanwege de bevoegde ambtenaar.

Aangezien duidelijk blijkt dat verzoeker een eensluidend relaas gaf van de feiten die aan de basis liggen van zijn vertrek uit Pakistan.

Dat ten onrechte wordt beweerd dat er tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd door verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaringen die in strijd zouden zijn met de verklaringen afgelegd voor het CGVS.

De verwarde politieke situatie wordt regelmatig aangetoond alsmede de onderdrukkende macht van het leger in Pakistan.”;

3.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord niet ingaat op de inhoud van het middel;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

“In tegenstelling tot de bewering van tweede verwerende partij, heeft verzoeker wel degelijk de grond van zijn annulatieberoep uiteen gezet.

Dat het annulatieverzoek alhoewel beknopt duidelijk heeft uiteen gezet op welke argumenten verzoeker zich wil steunen.

Dat integendeel tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord op geen enkele wijze ingaat op de argumenten van verzoeker, zodat kan worden gesteld dat het hier om een formeel antwoord gaat, ten dienste van de procedure.

Dat verzoeker aantoont dat de beslissing van deze ambtenaar diens bevoegdheid overschrijdt en dus bijgevolg wijst op deze onbekwaamheid.

Verzoeker heeft terecht het statuut van vluchteling aangevraagd zoals voorzien in de Conventie van Genève. Dat niet kan worden aangetoond door de administratie dat de feitelijke gegevens voorafgaand aan de vlucht van verzoeker kennelijk onjuist zouden zijn.

Concluant zal deze argumenten verder ontwikkelen als antwoordt op de Commissaris-generaal.”;

3.4. Overwegende dat de verzoekende partij machtsoverschrijding opwerpt in de zin dat de commissaris-generaal ten onrechte tot het bestaan van tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij zou hebben besloten, dat de commissaris-generaal politie met leger heeft verward en ten onrechte geen geloof zou hebben gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij en dat de verwarde politieke situatie en de onderdrukkende macht van het leger in Pakistan zijn aangetoond;

Overwegende dat de verzoekende partij met de enkele bewering dat de commissaris-generaal de politie met het leger heeft verward niet de diverse vastgestelde tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen weerlegt; dat zij niet eens concreet ingaat op deze tegenstrijdigheden; dat zij verder op algemene wijze verwijst naar de onderdrukkende macht van het leger doch dit niet betreft op haar eigen concrete situatie; dat zij derhalve niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem door de artikel 63 en 63/3 juncto 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is toegekend, heeft overschreden; dat het enige middel ongegrond is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie november tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.